

TIETO ON VALTAA!

Vallassaolevan luokan valta on mahdollinen ainoastaan siksi, että työväenluokka, kaikkien kansojen enemmistö ja rikkauksien luoja, on tietämätön omasta voimastaan. Sikäli kun työväenluokan luokkavaisto herää, sikäli kun sen luokkatieto kasvaa, sikäli kasvaa se voima, jonka avulla se katkaisee palkkaorjuuden kahleensa ja vapauttaa itsensä ja ottaa käsiinsä yhteiskunnan johdon ja hallinnon.

Vallassaolijat tietävät, että heidän valtansa perustuu työväenluokan tietämättömyydelle ja luokkatiedottomuudelle. Heille on tärkeä saada vaiennetuksi ne heikot ja harvat totuuden julistajat — työväenlehdet — jotka herättävät työväenluokan näkemään ja ymmärtämään luokkasemansa oikeassa valossa. Sikäli on Amerikan porvariston taholta alettu oikein entisestapainen ryssäläinen vaino kaikkia työväen sanomalehtiä vastaan. Niiden häviöillä uskovat porvarit voivansa pelastaa asemansa ja valtansa — ainakin toistaiseksi. Kapitalistiluokan vallan turvaamiseksi heräävästä työväenluokan luokkatietoisuudesta esittää ylisyyttäjä Palmer uusia kuristuslakeja. Nykyiset lait, joiden avulla työväenlehtiä on lakkautettu ja töväen agitatoria teljetty vankiloihin — nim. vakoilulaki ja syndikalistilaki — ovat Palmerin mielestä riittämättömät tukahuttamaan radikaalista nousuaaltoa. Uudet kuristuslait, jotka estäisivät kaikenlaisten töväen sanomalehtien ja kirjallisuuden ilmestymisen, uskotaan estävän työväestön tyytymättömyyden oleviin oloihin puhkeamasta ilmi. Kuristuslakien laatijat ovat kuitenkin tehneet suuren virheen luullessaan niin. Jos työväestön tyytymättömyyden ja radikaalisuuden syynä ja aiheuttajana olisivat vain töväen sanomalehdet ja akitaattorit, olisi töväenluokan nousun uhka helposti tukahutettu töväenlehtien lakkauttamisella ja muutamien kymmenien tuhansien "radikaalien" vankiloihin sulkemisella, ja heidän julistamiensa oppien tilalle asettamalla porvarillinen sanomalehdistö valheineen luomaan työväestön mielin kapitalistien olemassaololle turvallisia mielipiteitä. Mutta tyytymättömyyden syyt ovat olevissa oloissa, kuten porvarien omat yhteiskuntatieteilijätkin ovat osottaneet.

Työtoimiston tilastot osottavat, että viisihenkisen perheen alin vuotuinen tulo pitäisi nykyisten elinkustannusten aikana olla vähintään \$1,500. Toiset tilastot kuitenkin osottavat, että viisihenkisten amerikalaisen perheitten keskimääräinen vuositulo on noin \$1,000. Työtoimisto ei ole suinkaan laskenut liikoja laskiessaan viisihenkisen perheen tarvitsevan \$1,500 vuodessa. Siihen on laskettu esim. huvituksia ja virkistysmatkoja varten ainoastaan \$40.00. Siihen summaan on laskettu myöskin perheen vuotuinen kirjallisuus-

teen käytettävä raha. Tuohon puoleentoista tuhanteen dollariin siis sisältyy ainoastaan ne välttämättömät elämäntarpeet, mitkä tarvitaan pelkkään hengissäpysymiseen ja työkyntöisyyden säilyttämiseen, vaan ei mitään niitä välttämättömiä mukavuuksia, joita vähemmänkin sivistynyt ihminen kaipaa — eli toisin sanoen, tuohon työtoimiston laskelmaan sisältyy työmiehelle ja hänen perheelleen ainoastaan se mikä kuuluu muulle ja muille työjuhdille. Ja kun vielä tuostakin summasta puuttuu \$500, niin ei ole ihme jos työläisetkin alkavat käydä tyytymättömiksi, sillä muulikin tekee tenän, jos se ei saa vatsan täydeltä ruokaa. Siis tyytymättömyyttä työväestössä ei aiheuta töväen sano-malehdet eikä akitaattorit, vaan tuo puuttuva \$500.00 ja muut eläntä yläpuolella olevan ihmisen tarvikkeiden ja nautintojen puute.

Oberliinin yliopiston professori Whiting Williams, joka on Charles Heitmanin nimellä työskennellyt viimeiset kuusi kuukautta Pennsylvanian tehtäissä ja hiilikaivannoissa saadaksesen selville mitä työläiset ajattelevat yhteiskunnallisista kysymyksistä. Hän sanoo: "Minä olen saanut selville, että levottomuuteen työläisten keskuudessa on pääasiassa kolme syytä, nimittäin: korkeat elinkustannukset, tieto siitä, että heiltä nyletään hirveitä voittoja ja alituinen työttömyyden pelko. Pitkillä työpäivillä on myöskin osansa tähän levottomuuteen".

Siis akitaattori, joka nostattaa levottomuutta työväestössä ja jota kapitalistiluokka niin pelkää, on kapitalistisen järjestelmän itsensä luoma. Ja sen akitaattorin ääntä ei voida vaientaa, sillä se on luonnollinen ja välttämätön tulos riistolle ja luokkavallalle perustuvassa yhteiskunnassa. Kapitalistiluokkakaan ei voisi, vaikka tahtoisikin tuon akitaattorin hävittää, ellei se samalla hävitä itseään, se on: poista riistoa ja vääryyttä.

Työväen sanomalehdet voidaan vaientaa osottamasta työläisille niitä yhteiskunnallisia syitä, mitkä heitä rasittavat, sekä opettamasta heille keinoja miten nuo sortoa ja kurjuutta aiheuttavat syyt voidaan poistaa. Mutta kun tyytymättömyyden syyt ei poisteta, syntyy edelleenkin tyytymättömyyttä ja ihmisten ajatuksia ei voida vangita eikä aatteita karkottaa maasta, siitä on maailmalla esimerkinä Venäjän entisen hirmuhallituksen epäonnistuneet yritykset siinä suhteessa.

Kapitalismi on ajanut kaikkien maitten yhteiskuntaelämän sekasortoon ja väärarikkoon. Eikä kapitalistiluokka ole kykenevä saattamaan aikaan senkäänlaista taloudellista tasapainoa (jos sellaista uskoisimme olleen) mikä oli olemassa ennen sotaa.

Työväenluokalle kaikissa maissa alkaa selviämään se totuus, että se ainoastaan on kykenevä järjestämään yhteiskuntaelämän

uudelleen. Se on jättäistähtävä, jonka suorittamiseen koko työväenluokan sen jokaista yksilöä myöten, on varustauduttava kasvatuksen, kehityksen ja järjestämisen kautta. Niiden kautta sen taloudellinen ja valtiollinen voima johtaa heitä sen historiallisen tehtävän onnelliseen loppusuoritukseen.

Siis, tieto on valtaa!

Ne raa'at ja tyh-mät työläiset

Vain aniharvoin voin lukea Toveritarta. En voi tilata sitä itselleni, syystä, että minulla ei ole vakituista olinpaikkaa. Silloin, tällöin jotkut hyväntahtoiset toveritaret lähettävät minulle numeron, pari ja suurella halulla minä ahmin niiden sisältöä. Olen juuri lukenut Toveritaren numerot 34-35-36.

Noissa numeroissa osotetaan kapitalismin aiheuttamaa kurjuutta ja syitä ihmiskunnan kärsimyksiin, mutta sittenkin esin-tyy niissä oman tyhmyytemme tunnustus. Esim. kirjoitukset "Sodan jälkeisvauraus", "Lapsikurjuus Euroopassa" ja "Lahjottua tavaraa", mitä ne ovat mutta kuin meidän luokkamme nolouden tunnustus? Meidän luokkammehan se on, joka on tehnyt kaikki nuo kapitalismin julmuudet mahdolliseksi. Eli toisin sanoen, meidän luokkamme tyhmyys on ne tehnyt mahdolliseksi. Onko oikein, että työläinen, pelastaakseen oman nahkansa, suostuu murhaamaan kärsimystovereitaan? Toi onko inhimillistä, että äidit, pelastaakseen henkensä, antavat lastensa kuolla maidon puutteeseen?

Olen tuntenut useita kapitalisteja, jotka ovat olleet niin luokkatietoisia, että, kun he ovat tulleet sysätyiksi köyhyyden kiilun kapitalismin kukkulalta, niin he ovat mieluummin luopuneet hengestään kuin ovat ruvenneet entisten luokkatoveriensä astinlaudaksi.

"Julius Caesarissa" Casca sanoo jokaisen orjan kantavan kädestään sen voiman, joka lopettaa hänen orjuutensa. Casca oli ylmyy. Hän oli viisas.

Työläinen, pelastaakseen oman itsensä, suostuu murhaamaan ehkä satoja tovereitaan. Voiko olla suurempaa raukkaa kuin moinen kapitalismin orja?

Tai äiti, joka näkee pienokaisensa kuultuvan päivä päivältä, kuitenkin tynesti suostuu palvelemaan sitä Moolokkia, jonka uhriksi hänen täytyy kantaa pienokaisensa. Moiseen raa'anteen ei ole mikään muu synnyttäjä syyllinen.

Silloin kun ihmiset kantoivat lapsensa koskien jumalille, tai kun Abraham vei ainoan poikansa oman sielunsa pelastukseksi, olivat kaikki ihmiset vielä raakalaisia — ja siitä kai seurasi, että jumalankin täytyi ostaa ihmisten sielut oman poikansa verellä. Mutta kuinka kauan tulevat työläiset ostamaan oman pelastuksensa lastensa ja työläistoveriensä verellä?

Voin olla porvarillinen, vaan

minä uskon, että julkimkin tyranni hallitsee vain hallittaviensa suostumuksella. Ja Minä siis uskon, että jos työläiset, kaikki valventuneet sekä nukkuvat työläiset näkisivät tämän seikan, syyttäisivät he enemmän itseään kuin kapitalismia, he kuulisivat sen äänen pensaasta jonka Abrahamikin kuuli.

Minä en suinkaan tahdo puolustaa kapitalismia, mutta minä tiedän, että syytökset yksinään, olivatpa ne kuinka julmista rikoksista tahansa, eivät saa kapitalismia pois satulasta niin kauan kun me työläiset olemme sen ratsuna, pistiminä ja keuhkaina.

Ei kapitalismi, vaan me työläiset — me kannamme pienokaisemme mammonan polttorivolle — me uhraamme omia veljiä ja sisaria ja sitten etsimme sielullemme rauhaa syyttämällä kapitalismia, siitä, että se ottaa vastaan nöyrät palveluksemme. Ja me olemme tähän syyppäitä siksi, että me emme tunne omaa voimaamme, me emme näe, että me olemme se voima, mikä maailman tekevät suorittaa. Me olemme leijona, mutta meillä on hiiren sydän. Kapitalismi on hiiri, mutta sillä on leijonan sydän.

Miksi syyttäisimme kapitalismia? Minun mielestäni se on yhtä lapsellista kuin puujumalan palveleminen.

Minä ainakin syytän itseäni — ja minä syytän niitä äitejä, jotka nöyrästi kantavat lapsensa kapitalismia uhri-alttarille. Jos vain kaikki työläisäidit voisivat luopua tuosta kapitalismin taikanskosta, niin kapitalismi häviäisi niinkuin sen edeltäjä henki-orjuuskinkin hävisi. Jos meidän ajatuksiamme ei pimitäisi samanlainen taikansko kapitalismin mahdista, kuin mumaisia raakalaisia uskonsa oman luomansa puujumalan/voimaan, niin he tuntisivat olevansa maailman herroja ja valtiata.

Me olemme orjasuku omasta tahdostamme.

Minä en tunne saabiä sellaisia äitejä kohtaan, joka syyttää kapitalismia rikoksista, joihin hänen tyhmyytensä ja raakautensa ovat vikapäitä.

En suinkaan ole raaka — päinvastoin — minä pidän lapsista. Ja jos minulla olisi lapsi, jonka täytyy kärsiä raakaa, niin minä hankkisin hänelle riittävästi leipää hinnalla millä tahansa. Jos olisin mies, niin en olisi niin raukkamainen, että rupeaisin vääryyden keuhkaksi tai pistimeksi — en, edes oman henkeni pelastukseksi!

Kapitalismi on viisas. Se käyttää hyväkseen meidänkin luokkamme järjen meitä hallitessaan. Me työläiset olemme tyhmiä ja raakoja sillä me sallimme meitä hallittavan, sorrettavan ja riistettävän — vapaaehtoisesti — me sen teemme. Marx sanoi: "Työläiset, liitytkää yhteen, teillä ei ole muuta kuin kahleet menetetävät". — Mutta me suutelemme kahleitamme ja jotkut meistä muolevat vielä verisen puskansa-

"Hirileijona".